

Людмил Тодоров:

Киноверигите, заедно с разпространителите, прибират 90–95 процента от приходите на един филм

Людмил Тодоров

Г-н Тодоров, Вие сте режисьор на филмите „Любовното лято на едни лъохман“, „Емигранти“, „Шивачки“ и др. Кой от тях се радва на най-голяма популярност сред публиката и кой спечели най-престижна награда?

И трите филма са обичани и гледани от публиката. Най-популярен сред зрителите над 40 години е „Лъохмана“, а сред по-младите – „Шивачки“. Изкушената публика харесва най-много „Приятелите на Емилия“ /1996 г./ Напоследък чувам, че „Миграцията на паламуда“ е най-добрият ми филм. Радва ме фактът, че всеки мой филм има застъпници и привърженици. Някои класират дебюта ми – „Бягащи кучета“ – на първо място. Това, че всичките ми „деца“ са оценени по достойнство, е най-хубавото нещо, което един режисьор може да мечтае. Относно наградите, „Шивачки“ е може би най-награждаваният ми филм – както от специалисти, така и от публиката.

Каква е съдбата на последния Ви филм „Миграцията на паламуда“, след като бойкотирахте двете големи киновериги в България? Как го разпространявате? Достига ли той до широката аудитория?

Аз донякъде жертвах този филм. Бях принуден да го направя от собствениците на киносалони, които съвсем

се бяха разпасали, що се отнася до условията, които поставяха на новите български филми. Киноверигите, заедно с разпространителите, които често се явяват техни сателитни фирми, прибират 90–95 процента от приходите на един филм. Казах си, че това трябва да спре и поведох борба с тях. Комисията за защита на конкуренцията излезе с решение, че двете киновериги злоупотребяват с монополно положение и в момента ги проверява. Въпреки че не дадох филма си в техните салони, той беше гледан от над 10 000 зрители в малкото останали други кина. Излъчиха го по Нова телевизия, вестник Вестник „Труд“ продаде хиляди DVD-та – въобще, филмът стигна до широката публика.

Смятате ли, че държавата има желание да се пребори с монополното положение на големите киновериги? Подкрепят ли Ви колегите Ви в тази нелека борба?

Чакам Комисията за защита на конкуренцията да извърши проверката си, след което ще се обърна към Министерството на културата с искане да регулира дейността по разпространението на български филми, да установи правила, които всички да спазват. Твърде малко колеги ме подкрепят. По-лесно е, друг да извади кестените от огъня.

Управляват ли още агентите на ДС българската киноиндустрия? Какви са перспективите на развитието ѝ?

Агентите на ДС са навсякъде, но са далеч по-малко ефективни и нагли, отколкото бяха по времето на Тройната коалиция. Що се отнася до киното, аз водих борба с тях в продължение на две-три години и в момента те са избутани в ъгъла. Ще видим докога.

Добрият режисьор е и добър психолог. Кои според Вас са най-ценните качества на българите и кои са най-големите им недостатъци?

Българинът притежава търпеливост, издръжливост. Той не е гражданин, за съжаление. Иначе отдавна да е уредил държавата си.

През ноември излезе от печат Вашата четвърта книга „Разкази“ (изд. „Жанет 45“, 2012 г.) Кога у Вас се появи желанието не само да пишете сценарии, но и да издавате свои книги?

Аз първо издадох сборник с разкази и чак след това направих първия си филм. Сядам да пиша само тогава, когато наистина имам какво да кажа и трябва да го кажа на всяка цена. Писането при мен е резултат на принуда – някой сякаш ми слага чатал на врата и казва: ти сега трябва да напишеш еди какво си, веднага сядай и го напишвай. И аз се подчинявам.

В едно интервю казвате, че културата е последната дупка на бюджетния кавал. Виждате ли светлина в тунела? Как успявате да финансирате филмите си?

Културата навсякъде по света е последна дупка, но докато във всички европейски страни за култура се харчат между 1,5 и 4 процента от държавния бюджет, в България този процент е 0,5. Прост народ, слаба държава /имаме хубави поговорки/.

Въпросите зададе Мария Захариева